

Marianne Elisabeth Løchen Weltzien

1960-2018

PUBLISERT 3. juni 2019

Marianne Elisabeth Løchen
Weltzien

Marianne Weltzien er død etter lang tids sykdom. Vi har mistet en god kollega og venn.

Marianne vokste opp i Sandvika i Bærum. Hun ble utdannet psykolog ved Universitetet i Bergen i 1987. Der traff hun mannen Rune, og sammen flyttet de til Mosjøen. Marianne jobbet i PPT i Vefsn i tre år før hun i 1991 fikk jobb ved BUP ved Vefsn sykehus.

I 1992 flyttet Marianne og Rune til Molde, og Marianne ble ansatt ved BUP poliklinikk. I årene 1992–1998 hadde hun sitt arbeid ved poliklinikken. Her var hun med på å ta initiativ til og senere delta i poliklinikkens akuttberedskapstilbud. I 1998 gikk hun over til BUP familieenhet, den gang Sagbakken. Her arbeidet hun som psykologspesialist og faglig leder, og fra 2004 som enhetsleder. Familieterapi var et fagområde som interesserte og engasjerte henne, og hun videreutdannet seg innenfor dette feltet.

Marianne var kunnskapsrik, hadde et stort faglig engasjement, og hun møtte familiene med åpenhet, nysgjerrighet og respekt. Under Mariannes ledelse utviklet familieenheten seg både faglig og organisatorisk, og hun bidro til å legge grunnlaget for hvordan enheten drives i dag. Også etter at hun gikk over i annen stilling, fortsatte hun å være opptatt av og interessert i arbeidet ved familieenheten, og hun var lett å be om råd selv i en travel hverdag.

I 2011 ble Marianne enhetsleder, senere seksjonsleder ved poliklinikken i Molde. I denne rollen hadde hun et nært samarbeid med seksjonslederne ved de øvrige poliklinikkene ved Psykisk helse for barn og unge og med avdelingssjefen. I denne rollen har Marianne vært en sentral fagperson i utviklingen av tilbudet for barn og ungdom med psykiske problemer. Trygt forankret i systemisk tenkning så hun alltid stort på ting, ofte litt større og mer optimistisk enn sine kollegaer. Slik åpnet hun nye perspektiver i avdelingens utviklingsprosesser. Målet var alltid å bidra til et bedre liv, bedre behandling, et bedre tilbud for barn og unge «der ute».

Marianne var nysgjerrig, inkluderende, aktiv og positivt innstilt til menneskene og verden rundt seg, og dette preget hennes lederstil. En slik optimisme som Marianne fant fram uansett situasjon eller oppgave, finner man sjelden. Spesielt i vanskelige tider hadde hun en egen evne til å dra med seg sine kollegaer og spre pågangsmot.

Jobben var viktig for Marianne. Hun likte å ha mennesker rundt seg, og hun likte jobben sin. Da hun ble syk, var det å komme tilbake på jobb så raskt som mulig viktig for henne. Gjennom nye sykdomsperioder og tilbakeslag i årene som fulgte, var dette en sterk drivkraft. Hun trosset smerter og plager, sjonglerte mellom møter og egne behandlinger. For oss som stod rundt henne, var det vanskelig å forstå hvor hun hentet styrken og motet fra. Marianne selv var klar på at det å være på jobb ga henne styrke og overskudd.

Marianne møtte sykdommen med optimisme og evne til å fokusere på muligheter. Hun snakket ikke ofte om sykdommen, og når hun gjorde det, hadde hun en egen evne til å framstille helsesituasjonen sin som et irriterende og ubeleilig hinder i livet sitt, ofte med humor.

Det aller viktigste i Mariannes liv var familien; Rune og de tre døtrene, og i de siste månedene, barnebarna som var på vei. Da det ble klart at hun ikke kom til å bli frisk og tidshorizonten ble stadig kortere, var det familien hun var opptatt av og prioriterte å tilbringe tid sammen med. Hennes tanker og bekymringer gikk mest til de som skulle bli igjen, samtidig som hun formidlet glede over og trygghet på den veien de skulle gå videre uten henne. Den siste tiden hadde Marianne familien sin tett rundt seg, og hun fikk dø hjemme slik hun ønsket.

Marianne var en høyt verdsatt kollega, medmenneske og venn. Hun etterlater seg et stort tomrom ved Avdeling for psykiske helsevern for barn og unge i Møre og Romsdal, og hun etterlater seg et stort tomrom i livene våre. Hun er dypt savnet.

*På vegne av kollegaer og venner BUP Molde/ PHBU Møre og Romsdal
Manuela Strauss, Anne Meisal Nerbø*

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 56, nummer 6, 2019, side 452

